

ระเบียบวิธีวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยสำหรับการวิจัยครั้งนี้ซึ่งประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การดำเนินงานในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวัดตัวแปร การวิเคราะห์ และการนำเสนอข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวนทั้งสิ้น 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ โรงเรียนทอพระ และโรงเรียนกาวิละวิทยาลัย ซึ่งเป็นโรงเรียนประเภทสหศึกษา โดยมีจำนวนนักเรียนประจำปีการศึกษา 2537 ทั้งสิ้น 4,329 คน เป็นชาย 2,571 คน และหญิง 1,758 คน และจำแนกตามระดับชั้นได้ดังนี้

โรงเรียน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด			
	ม.1	ม.2	ม.3	รวม
นวมินทราชูทิศ	579	465	303	1,347
ทอพระ	364	524	483	1,371
กาวิละวิทยาลัย	573	574	464	1,611
รวม	1,516	1,563	1,250	4,329

ตารางที่ 3 จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มประชากรในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มนักเรียนจาก 3 โรงเรียนที่เป็นกลุ่มประชากรโดยคิดคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) จากจำนวนจริงของประชากรนักเรียนทั้งหมด จากการเปิดตารางสำเร็จรูป ซึ่งจัดทำโดย Bureau of Research , New York State Division of Housing and Community Renewal ซึ่งคิดค้นโดย

ทาโร ยามาเน (Yamane : 1970,887, อ้างในประคอง กรรณสูต:2535,357) โดยมีระดับความมีนัยสำคัญ .05 และมีความคลาดเคลื่อนเป็น 5 % พบว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สามารถยอมรับการวิจัยได้ คือ 389 คน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้เป็นจำนวนทั้งสิ้น 400 คน และแบ่งจำนวนนักเรียนที่จะศึกษาวิจัยในแต่ละโรงเรียนเป็นจำนวนเท่า ๆ กัน ดังนี้

โรงเรียน	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง
นวมินทรราชูทิศพายัพ	132
หอพระ	133
กาวิละวิทยาลัย	135
รวม	400

ตารางที่ 4 จำนวนนักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่จัดสรรในการศึกษาวิจัยในแต่ละโรงเรียน

จากนั้น จึงดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับชั้น และห้องเรียนจากแต่ละโรงเรียน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling Method) ได้ดังนี้

โรงเรียน	สุ่มได้ระดับชั้น	ห้องที่สุ่มได้	จำนวน(คน)
นวมินทรราชูทิศพายัพ	ม.1	8, 10, 11	143
หอพระ	ม.2	2, 8, 9	135
กาวิละวิทยาลัย	ม.3	2, 5, 8, 12	140
รวม			418

ตารางที่ 5 จำนวนนักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่สุ่มจากระดับชั้นและห้องเรียน

เมื่อได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แน่นอนแล้ว จึงได้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการของแต่ละโรงเรียนเรียบร้อยแล้วจากการทำหนังสือ/เอกสารรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรด้านประชากรและสังคม ได้แก่

- เพศ
- ระดับชั้น
- จำนวนพี่น้อง
- ลักษณะการอยู่อาศัย
- อาชีพของบิดามารดา/ผู้ปกครอง
- รายได้ของนักเรียน
- กิจกรรมพิเศษที่นักเรียนอยากทำ/อยากเป็น
- ความมุ่งมั่นในอนาคตของนักเรียน
- การหาทางออกของนักเรียนเมื่อมีปัญหา
- บุคคลที่นักเรียนไว้วางใจ

2. ตัวแปรด้านพฤติกรรมการศึกษา

2.1 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชน เรื่องทั่วไปและเรื่องเกี่ยวกับ สิ่งเสพติด ได้แก่

- ความบ่อยครั้งในการเปิดรับสื่อมวลชน
- ระยะเวลาการเปิดรับสื่อมวลชนในต่อหนึ่งวัน
- ความบ่อยครั้งในการรับเนื้อหาข่าวสารความรู้ประเภทต่าง ๆ จากสื่อมวลชน
- ความบ่อยครั้งในการรับเนื้อหาข่าวสารความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติด จากสื่อมวลชน

2.2 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อบุคคล เรื่องทั่วไปและเรื่องเกี่ยวกับ สิ่งเสพติด ได้แก่

- ลักษณะการเริ่มพูดคุย/สนทนากับสื่อบุคคลของนักเรียน
- ความสนิทสนม/ความสัมพันธ์กับสื่อบุคคล
- จำนวนกลุ่มเพื่อนที่นักเรียนสนิทสนมด้วย
- ความบ่อยครั้งในการพูดคุย/สนทนากับสื่อบุคคล
- ระยะเวลาของการพูดคุย/สนทนากับสื่อบุคคลในหนึ่งวัน
- ลักษณะการพูดคุยกับสื่อบุคคลเมื่อนักเรียนมีปัญหา

- ประเภทของหัวข้อในการพูดคุย/สนทนากับสื่อบุคคล
- บุคคลแรกที่นักเรียนมักจะไปปรึกษาเมื่อมีปัญหาทั่วไป
- บุคคลที่นักเรียนเคยพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับสิ่งเสียด
- บุคคลที่ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดมากที่สุด
- บุคคลแรกที่นักเรียนจะไปปรึกษา ในกรณีสมมติ หากว่านักเรียนติดสิ่งเสียด

3. ตัวแปรตาม ได้แก่

3.1 ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดได้แก่

- ความหมายของ"สิ่งเสียด"
- ความคิดเรื่องชนิด/ประเภทของสิ่งเสียด
- ระดับของอันตรายและความรุนแรงของสิ่งเสียด
- ชนิด/ประเภทของสิ่งเสียดที่นักเรียนคิดว่าเลิกได้ง่ายที่สุด
- ปริมาณการเสียดสิ่งเสียดที่สามารถทำให้นักเรียนติดสิ่งเสียดได้
- สาเหตุของการเสียดสิ่งเสียด
- ความเชื่อเกี่ยวกับการลองเสียดสิ่งเสียด
- อันตราย/พิษภัยของสิ่งเสียด
- แหล่งความรู้เรื่องอันตราย/พิษภัยของสิ่งเสียดที่นักเรียนได้รับ
- วิธีป้องกันตนเองมิให้ตกเป็นทาสของสิ่งเสียด
- แหล่งความรู้เรื่องวิธีป้องกันตนเองมิให้ตกเป็นทาสของสิ่งเสียดที่นักเรียนได้รับ
- วิธีแนะนำหรือห้ามเพื่อนที่กำลังทดลองเสียดสิ่งเสียด
- แหล่งความรู้เรื่องวิธีแนะนำหรือห้ามเพื่อนที่กำลังลองเสียดสิ่งเสียดที่นักเรียนได้รับ
- วิธีช่วยเพื่อนที่ติดสิ่งเสียดแล้ว
- แหล่งความรู้เรื่องวิธีช่วยเพื่อนที่ติดสิ่งเสียด ที่นักเรียนได้รับ

3.2 ระดับความรู้ความเข้าใจเนื้อหาข่าวสารความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดจากสื่อมวลชน

3.3 ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทเนื้อหาข่าวสารความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสียดจากสื่อมวลชน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างและดัดแปลงจากการค้นคว้าเอกสารและรายงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเรื่องที่จะศึกษา แบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้มีลักษณะเป็นคำถามปิด แบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ ระดับชั้น สถานศึกษา จำนวนพี่น้อง อาชีพของบิดามารดา/ผู้ปกครอง ลักษณะการอาศัยอยู่ของนักเรียน รายได้ของนักเรียน กิจกรรมพิเศษที่นักเรียนอยากทำ/อยากเป็น ความมุ่งมั่นในอนาคต การหาทางออกเมื่อมีปัญหา และบุคคลที่นักเรียนไว้วางใจ จำนวน 13 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความหมายของสิ่งเสพติด ชนิด/ประเภทของสิ่งเสพติด ระดับความรุนแรง/อันตรายของสิ่งเสพติด ระดับความง่ายในการเลิกสิ่งเสพติด ปริมาณการเสพสิ่งเสพติดที่ทำให้ติดได้ สาเหตุที่เพื่อนติดสิ่งเสพติด ความเชื่อเกี่ยวกับโอกาสที่จะติดสิ่งเสพติดอันตราย/โทษ/พิษภัยของสิ่งเสพติด การป้องกันตนเองมิให้ตนเองตกเป็นทาสของสิ่งเสพติด วิธีห้าม/แนะนำเพื่อนที่กำลังจะเสพสิ่งเสพติด และวิธีที่จะช่วยเพื่อนที่ติดสิ่งเสพติด และแหล่งสารที่ได้ข้อมูลเหล่านี้ จำนวน 15 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อมวลชนเรื่องทั่วไปและเรื่องเกี่ยวกับสิ่งเสพติด ได้แก่ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในแต่ละวันของการเปิดรับข่าวสารโดยทั่วไป ความบ่อยครั้ง ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสพติด และระดับความเข้าใจประเภทเนื้อหาเรื่องสิ่งเสพติดจากวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์รายวันและนิตยสาร จำนวน 24 ข้อ

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อบุคคลเรื่องทั่วไปและเรื่องเกี่ยวกับสิ่งเสพติด ได้แก่ ลักษณะการเริ่มพูดคุยสนทนากับสื่อบุคคลของนักเรียน บุคคลที่สนิทสนมมากที่สุด ในครอบครัว จำนวนเพื่อนที่สนิทสนม ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการพูดคุยกับสื่อบุคคล ประเภท/เรื่องทั่วไปที่นักเรียนพูดคุยกับสื่อบุคคล การพูดคุยกับสื่อบุคคลเรื่องสิ่งเสพติด ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสพติดจากการพูดคุยกับสื่อบุคคล และบุคคลแรกที่นักเรียนจะไปปรึกษาในกรณีที่นักเรียนติดสิ่งเสพติด จำนวน 9 ข้อ

รวมจำนวนข้อในแบบสอบถามทั้งสิ้น 61 ข้อ

การทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย

แบบสอบถามที่จัดทำขึ้น ได้รับการทดลองใช้ก่อนเก็บข้อมูลจริง เพื่อดูว่า ภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเข้าใจและตอบได้ตรงตามความหมายที่ผู้วิจัยตั้งใจไว้หรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร และไม่ครอบคลุมประเด็นใดบ้าง โดยนำแบบสอบถามนี้ ไปทดสอบกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในสถาบันการศึกษาของรัฐ ที่จังหวัดลำพูน คือ โรงเรียนสวนบุญโยบถัมภ์จำนวนทั้งสิ้น 30 คน หลังจากนั้น จึงได้นำแบบสอบถามดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความเชื่อถือได้ในการวัด (Reliability) จากนั้นจึงดำเนินการเก็บข้อมูลจริง โดยจากการทดสอบคำถามเกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจ เรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติด ได้ค่าความเชื่อถือได้ในการวัดเท่ากับ 0.7

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ไปยังผู้อำนวยการของสถานการศึกษาแต่ละสถาบัน โดยที่ผู้วิจัยเป็นผู้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

การวัดตัวแปร

ผู้วิจัยได้ตั้ง เกณฑ์ในการวัดตัวแปรดังต่อไปนี้

ความรู้เรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติด

วัด โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย / หน้าคำตอบ ถ้าตอบได้ถูกต้องสมบูรณ์ จะได้ 3 คะแนน ตอบได้เกือบสมบูรณ์ได้ 2 คะแนน ตอบได้บ้างเล็กน้อยได้ 1 คะแนนและถ้าตอบไม่ถูกเลยหรือไม่ตอบจะได้ 0 คะแนน โดยข้อที่มีการให้คะแนนคือส่วนที่ 2 จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 8, 10, 12 และ 14 รวมคะแนนเต็ม 15 คะแนน จากนั้นจึงนำมาหาค่าเฉลี่ย จานนิยม และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การเปิดรับสื่อมวลชนโดยทั่วไป

วัด โดยการหาปริมาณการเปิดรับสื่อมวลชนทุกประเภท ในเรื่องอื่นนอกเหนือจากเรื่องสิ่งเสพติด ซึ่ง ได้แก่

ความบ่อยครั้ง ในการเปิดรับสื่อมวลชน

ทุกวัน	4	คะแนน
บ่อย ๓/เกือบทุกวัน	3	คะแนน
เปิดรับบ้าง/ไม่บ่อย	2	คะแนน
นาน ๓ ครั้ง	1	คะแนน
ไม่เคยเปิดรับเลย	0	คะแนน
ระยะเวลา โดยเฉลี่ย ในการเปิดรับสื่อมวลชน ในหนึ่งวัน		
มากกว่า 3 ชั่วโมง	4	คะแนน
2 - 3 ชั่วโมง	3	คะแนน
1 - 2 ชั่วโมง	2	คะแนน
น้อยกว่า 1 ชั่วโมง	1	คะแนน

จากนั้น จึงนำคะแนน 2 ส่วนนี้มาคูณกันจะได้คะแนนการเปิดรับสื่อมวลชนแต่ละประเภท ผลรวมของคะแนนการเปิดรับสื่อมวลชนแต่ละประเภท จะเท่ากับปริมาณการเปิดรับสื่อมวลชนโดยทั่วไปทั้งหมด ซึ่งคะแนนสูงสุด-ต่ำสุดที่เป็นไปได้มีดังนี้

คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ 16 คะแนน มาจากการฟังวิทยุกระจายเสียง ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือพิมพ์รายวัน และอ่านนิตยสารทุกวัน โดยเฉลี่ยมากกว่า 3 ชั่วโมงต่อวัน

คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้ 0 คะแนน มาจากการที่ไม่เคยฟังวิทยุกระจายเสียง ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือพิมพ์รายวัน และอ่านนิตยสารเลย

การเปิดรับสื่อบุคคลโดยทั่วไป

วัดโดยการหาปริมาณการเปิดรับสื่อบุคคลโดยทั่วไป ในเรื่องอื่นนอกเหนือจากเรื่องสิ่งเสพติด ซึ่งได้จากความบ่อยครั้งและระยะเวลาโดยเฉลี่ยแต่ละวันของการสื่อสาร การให้คะแนนความบ่อยครั้งและระยะเวลาโดยเฉลี่ยแต่ละวันของการเปิดรับสื่อบุคคลจะเหมือนกับคะแนนของการหาปริมาณการเปิดรับสื่อมวลชนโดยทั่วไป

การเปิดรับสื่อมวลชนเรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติด

วัดโดยการหาปริมาณการเปิดรับสื่อมวลชนเรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติด ซึ่งได้แก่ ความบ่อยครั้งของการเปิดรับสื่อมวลชนเรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติด และความเข้าใจเรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติดจากสื่อมวลชน

ความบ่อยครั้งของการเปิดรับสื่อมวลชน เรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติด

บ่อยที่สุด	4	คะแนน
บ่อย	3	คะแนน
บ่อยพอควร	2	คะแนน
นาน ๆ ครั้ง	1	คะแนน
ไม่เคยเลย	0	คะแนน

ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติดจากสื่อมวลชน

เข้าใจมากที่สุด	4	คะแนน
เข้าใจมากเป็นส่วนใหญ่	3	คะแนน
เข้าใจพอควร	2	คะแนน
เข้าใจนิดหน่อย	1	คะแนน
ไม่เข้าใจเลย	0	คะแนน

การเปิดรับสื่อบุคคล เรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติด

วัดโดยการจัดลำดับสื่อบุคคลที่สนทนา เรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติดกับนักเรียน 3 ลำดับ และสื่อบุคคลที่ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติดมากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) โดยใช้วิธีการหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน ความรู้เรื่องสิ่งเสพติดและการป้องกันสิ่งเสพติด การเปิดรับสื่อมวลชน และการเปิดรับสื่อบุคคล รวมถึงความเข้าใจเกี่ยวกับการเผยแพร่ข่าวสารความรู้เรื่องสิ่งเสพติดจากสื่อบุคคลและสื่อมวลชน

2. การทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis Testing) ทดสอบด้วยวิธีการสถิติตามสมมติฐานดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพศหญิงและชาย มีระดับความรู้ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดแตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ เพศ

ตัวแปรตาม ระดับความรู้ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียด

ก. ใช้ t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างของระดับความรู้ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียด ระหว่างเพศหญิงและชาย

สมมติฐานที่ 2 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีระดับความรู้ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดแตกต่างกัน

ตัวแปรอิสระ ระดับชั้น

ตัวแปรตาม ระดับความรู้ความเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียด

ข. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance) เพื่อทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่ 1, 2 และ 3

สมมติฐานที่ 3 การเปิดรับข่าวสารความรู้เรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดจากสื่อมวลชนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์กับระดับความเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียด

ตัวแปรอิสระ ระดับการเปิดรับข่าวสารความรู้เรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียด

ตัวแปรตาม ระดับความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียด

ค. ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ปริมาณการพบเห็นฟัง/ได้ยิน หรืออ่านข่าวสารความรู้เรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดจากสื่อมวลชน กับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียด ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

สมมติฐานที่ 4 สื่อบุคคลที่สนทนานานที่สุดคุยเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดกับนักเรียนมากที่สุด มักจะเป็นสื่อบุคคลที่ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดมากที่สุด

ตัวแปรอิสระ สื่อบุคคลที่พูดคุย/สนทนาเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดกับนักเรียนมากที่สุด

ตัวแปรตาม สื่อบุคคลที่ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องสิ่งเสียด และการป้องกันสิ่งเสียดมากที่สุด

ง. ใช้การวิเคราะห์ ไค-สแควร์ (Chi-Square) เพื่อทดสอบความเป็นอิสระระหว่างตัวแปร 2 ตัว (Test of independence) ระหว่างสื่อบุคคลที่พูดคุย/สนทนาเกี่ยวกับข่าวสารความรู้เรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดกับนักเรียนมากที่สุด กับสื่อบุคคลที่ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องสิ่งเสียดและการป้องกันสิ่งเสียดมากที่สุด